

Z anthroposofickej prednášky o Christianovi Rosenkreutzovi, grófovi Saint-Germain, Zarathuštovi...

Virginia Seas

CHRISTIAN ROSENKREUTZ V DOBE DUŠE VEDOMEJ(poobede, 13/09 2008)

Dnes doobeda sme skončili rozprávanie o dlhej ceste, ktorú urobil Christian Rosenkreutz v rokoch práve v období pred začiatkom epochy duše vedomej, medzi rokmi 1406÷1413. Hovorili sme ako prišiel do Fezu, ktorý bol vtedy centrom kultúry, náboženstva a okultizmu blízkeho Východu. Fez bol vtedy veľmi slávnym centrom celej oblasti až smerom k Španielsku, bol považovaný za vynikajúce miesto na učenie najmä pre náboženstvo, mágiu, pre vedu a tiež pre filozofiu a astronómiu. Fez je položený pomerne vysoko, asi 400 metrov nad morom, leží pri rieke a je tiež obchodným centrom. Množstvo ľudí prechádzalo touto oblasťou cez Fez a okolo Fezu. Bola tam slávna mešita, postavená roku 810 menom Moulay Idris. Bola veľmi známa a tak svätá, že v celej oblasti okolo nej nesmeli byť žiadni kresťania, žiadni Židia, ani žiadne zvieratá. Vrchol arabskej kultúry prebiehal práve v čase, keď sa vo Feze objavil Christian Rosenkreutz.

Zotrval tam dva roky. V tom čase rozprával arabsky už veľmi dobre. Potom prešiel so Španielska, ktoré bolo hlavným cieľom jeho cesty. V tých časoch bola arabská kultúra v Španielsku, najmä v jeho južnej časti veľmi dobre usadená. Bola tam tiež silná židovská kultúra a taktiež kresťanská kultúra, ktorá mala zvláštnu konfiguráciu. Pokiaľ ide o kresťanstvo v Španielsku, ono má multidimenzionálny aspekt. V 5. storočí nastalo v Španielsku veľké preniknutie kresťanskou kultúrou. Vtedy tam prišli keltskí misionári z Írska. Títo misionári priniesli mnoho ezotérnych zvykov, ktoré sa týkali napr. zvierat. Zachovali sa špeciálne verše - mantry, ktoré sa používali pre zdravé narodenie koní. Ako skorí kresťania mali tiež zvláštny druh bohoslužbného obradu. Tento obrad bol potom prevzatý v západnom Španielsku, kam títo misionári prišli a rozvíjal sa špeciálne v okolí Santiaga di Compostella . Mali tiež zvláštnu hudbu, ktorá sa popri tom rozvíjala v rannej kresťanskej kultúre.

Potom, okolo roku 800 sa blízko Compostelly našli nejaké pozostatky sv. Jakuba, ktorý bol nazývaný „bratom nášho Pána“. Keď sa tento nález objavil, dozvedela sa o ňom celá Európa akoby rýchlou svetla, bez toho, aby mali prístup k e-mailu. V priebehu 50. rokov začalo putovanie z celej Európy do Compostelly (Compostella znamená „hviezdne pole“). To malo veľký dopad na Španielsko a tiež na kresťanstvo. Špeciálne v kresťanstve to spôsobilo, že cirkev v Ríme sa začala obávať tohto druhu kresťanstva, ktoré enormne vzrastalo v Compostelle. Pápež Gregor preto zakázal všetku hudbu, ktorá sa

požívala pri obradoch v Compostelle. Po pápežovi Gregorovi boli pomenované gregoriánske spevy, ktoré sa pestovali v kláštoroch i keď ich on priamo nezložil, len na ne dohliadal. V španielskych ľudových piesňach možno nájsť echo týchto pôvodných spevov.

Počnúc 8. storočím začala od juhu Španielska prichádzať invázia maurskej arabskej kultúry. Granada a Cordoba sa stali centrom mešít Maurov. Rozšírenie maurského prívluhu bolo enormné a veľmi rýchle. Tento príviv z juhu na sever zastavil roku 732 Charles Martell pri Tours (blízko Poitiers) vo Francúzsku, ináč by sa vplyv Maurov rozšíril do Francúzska, Nemecka a zaiste aj do východnej Európy. Silný vplyv Maurov trval vyše 7 storočí (až po rok 1492), keď posledná skupina Maurov bola zo Španielska vytlačená alebo zabitá.

V časoch púte do Compostelly tam smerovali tisíce pútnikov a vtedy neboli žiadne mapy, ani návestia, ktoré by ukazovali cestu. Lesy, zbojníci a divoké zvieratá ohrozovali pútnikov. Mnoho ľudí pochopiteľne cestou zahynulo. Preto pred vydaním sa na púť do Compostelly a bolo to zo štyroch smerov (strednej, južnej východnej Európy a z Anglicka) pútnici dostávali posledné pomazanie. Druhý aspekt vplyvu Compostelly bol, že pápež Gregor i pápeži po ňom sa snažili potlačiť tento druh kresťanstva v Španielsku. Chceli spraviť pútnictvo do Ríma oveľa cennejším ako do Compostelly. Naliehavo hlásali: „Príd' do Ríma a budeš požehnaný, nechod' do Compostelly, tam iba cestou zahynieš“.

Medzičasom v Španielsku šľachta z Aragonu, Kastílie a iných častí Španielska, dokonca i kráľ videli, že z Compostelly bude veľký kultúrny prospech. Kresťania, Mauri i Židia, ktorí prišli do tejto oblasti znamenali pre ňu ohromný prínos. Už v skorých storočiach zmiešanie troch kultúr v okolí Sevilly prinieslo z kultúrneho hľadiska istú harmóniu medzi onými tromi náboženskými skupinami. Časom, ako islam (vtedy sa nazýval mohamedánstvo), nadobúdal väčší vplyv, situácia sa stávala viac kritickou a kráľovský dvor sa stával opatrnejším. Mauri mali vysokú kultúru vrátane zdravotníctva (v Granade bola nemocnica, kde už v 8. storočí používali anestéziu). Časom boli Mauri vytlačení aj z miest, kde dobre prosperovali. Takisto aj tí, ktorí udržiavali židovskú tradíciu, boli časom odmietaní. To trvalo až do roku 1492, keď zakázali všetkých Židov a predtým aj Maurov.

Teraz sa vrátíme do obdobia rokov 1411-1412, keď Christian Rosenkrenz bol mimo Nemecka. Vtedy bola situácia v Španielsku ešte stále pomerne otvorená. Z Fezu priniesol so sebou do Španielska mnoho cenných vecí a darov. Prišiel so špeciálnou misiou. Chcel sa rozprávať s učiteľmi a vysoko vzdelanými ľuďmi z každej kultúrnej skupiny. Mnohí z nich boli náboženský predstavitelia a chcel ich, rovnako ako členov kráľovského dvora upozorniť na „signatúru“ – znamenia času. Myslel si, že bude schopný pomôcť prekonať chyby, ktoré robila cirkev. Ale nestretol sa so žiadnym pochopením a bol vo svojej snahe odmietnutý. Potom sa vrátil do Nemecka.

Prv než prejdeme k ďalšej časti, je dôležité mať istý obraz o výraznej individualite Christiana Rosenkreutza v tom čase. Keď navštívil východné krajiny a tiež Damašek a zoznámil sa tam so židovskou kultúrou, mal tam

zážitok Krista v éterickej sfére tak, ako apoštol Pavol. V tom čase mal už éterické telo posvätené skrz vzkriesenie Lazara. Mal tiež prečistené astrálne telo. Preto všetko, čo potom z neho prúdilo aj v arabských zemiach, bolo posvätené akoby Kristovou bytosťou. Keď myslíme na tieto veľké oblasti Stredného Východu a Svätej Zeme teraz, nezmizlo tam to, čo sa tam udialo a zostalo to v svetovej pamäti, v Akáša kronike. Toto - osobne si myslím - by mohlo byť v budúcnosti pomocou pre tieto zeme, ktoré majú dnes veľké problémy. Na druhej strane Christian Rosenkreutz pojal do seba všetku múdrosť a skryté tajomstvá, ktoré boli v tom čase v arabských, mohamedánskych krajinách, a osvojil si arabský jazyk, kultúru aj celú vedu. S týmto všetkým sa roku 1413 vrátil do Nemecka. Zavolať k sebe 12 najvyvinutejších žiakov tých, ktorí boli jeho zasväcovatelia. Začal prácu, ktorá bola jeho osudom, ktorá bola rozhodnutá na koncile v 4. storočí v duchovnom svete. Vytvoril duchovné bratstvo, rosikruciánske spoločenstvo. V tomto spoločenstve ustanovil 5 pravidiel, podľa ktorých sa žilo. Spoločenstvo bolo malé: pozostávalo z 3 + 4 členov + Christian Rosenkreutz, resp. 2 + 5 + Christian Rosenkreutz. Pozrieme sa na túto skupinu z prvého členenia. Traja z bratov spoločenstva mali za úlohu prijímať inšpiráciu z duchovného sveta pod vedením Christiana Rosenkreutza a štyria mali priniesť túto inšpiráciu do sveta, ľudstvu, takisto pod jeho priamym vedením. Ako sme spomenuli, mali päť pravidiel pre život, najmä tí, ktorí išli do sveta. Prvé z nich bolo, že mohli pracovať iba ako učители, terapeuti a liečitelia. Druhé bolo, že sa mali riadiť zvykmi príslušnej krajiny, nemali vyzeráť inak, než každý iný. Tretie bolo, že si mali hneď nájsť svojho nasledovníka, ktorý by prevzal ich miesto ak by umreli. Štvrté pravidlo bolo, že v čase Vianoc, vo vianočný deň sa museli stretnúť spolu na špeciálnom mieste nazývanom Domus Sancti Spiritus – Dom Svätého Ducha. Je otvorené pre interpretáciu, či sa jednalo o fyzické alebo nefyzické stretnutie. Ak tam nemohli prísť, museli oznámiť dôvod Christianovi Rosenkreutzovi a ostatným bratom. Piate pravidlo bolo už spomenuté, že traja bratia prijímali inšpirácie z duchovného sveta a ostatní štyria ho prenášali do vonkajšieho života. Toto celé sa začalo – podľa Fama Fraternalitatis – okolo roku 1413. Toto fungovalo prakticky 200 rokov pred tým, ako vysla roku 1614 Fama Fraternalitatis, ktorú mali potom k dispozícii ostatní ľudia. A tak ten impulz, ktorý vyplynul z duchovného kongresu v 4. storočí, sa začal vo svete realizovať až na začiatku epochy duše vedomej roku 1413. Počas dlhej inkarnácie Christian Rosenkreutz zažil ďalšie zasvätenie. To bolo roku 1459 keď mal 81 rokov. Teda keď pocítujete, že duchovný vývoj trvá dlhý čas, spomeňte si na 81 ročného Christiana Rosenkreutza. Zasvätenie sa uskutočnilo s pomocou Mánesa - Máního, ktorý zvolal duchovný kongres v 4. storočí. Rudolf Steiner nazval Máního vysokým poslancom Krista. Mání bol schopný napomôcť v procese, aby Kristovo Ja preniklo do ja Christiana Rosenkreutza. Toto je veľmi komplikovaná situácia a má viacero rozličných stránok. Možno najlepší spôsob, ako k nej prídeme, je nasledovný. Ja, individualita Christiana Rosenkreutza, bolo schopné stať sa podriadeným Kristovmu Ja, aby v ňom prebýval. To bolo „živé hostovanie“ Krista v individualite Christiana Rosenkreutza. Môžeme povedať, že celé ja Christiana Rosenkreutza bolo zaplnené a posvätené prostredníctvom „Ja Som“ – Ja Krista. Je to realizácia slov apoštola Pavla: „Nie ja, ale Kristus vo mne“. Horeuvedený popis je z pohľadu duchovnej vedy, ako to podal Rudolf Steiner, prvou iniciáciou v histórii ľudstva. Takisto je popísaná imaginácia tejto

iniciácie v práci „Chymická svadba Christiana Rosenkreutza“ z roku 1459. Je to ako ohromná panoráma cesty zasvätenia v obrazoch. Táto práca bola známa kresťanskému bratstvu v období okolo roku 1603. Potom bola publikovaná v Strassburgu roku 1616. Táto práca je preložená aj do češtiny. Je dôležité čítať túto prácu čo najviac aspoň vo vlastnom jazyku pre tých, ktorí nečítajú po nemecky.

Táto práca ukazuje 7 dní, sedem skoncentrovaných dní, ktoré sa naozaj udiali, vyplnených množstvom skúseností a symbolov. Je absolútne unikátna. Chymická svadba Christiana Rosenkreutza popisuje veľké kultúrne impulzy. Nemôžeme podrobne popisovať čo sa udialo deň po dni, ináč by sme tu boli viac dní. Každý deň prinášal rôzne nové výzvy a testy, ktoré sú s ním spojené. Čo sa tam jasne popisuje a ukazuje je, že skrz výzvy a testy človek môže prejsť duchovným vývojom. Samotný dej ukazuje rôzne obrazy výziev a skúseností, ktoré Christian Rosenkreutz sám vyskúšal alebo nimi prešiel. Je to nazvané chymická svadba Christiana Rosenkreutza, ale v skutočnosti je to alchymická svadba. Al-chýmia znamená pôvodom slova transformácia. V tomto zmysle existuje veľa interpretácií „Chymickej svadby Christiana Rosenkreutza“. Podľa alchymickej interpretácie sa pri každom obraze vysvetľuje, čo on znamená, ako aj význam substancií soľ, ortuť, síra. Existuje náboženská interpretácia, podľa ktorej prichádza napr. jednorozec a to je symbol Kristovej bytosti a to je kresťanská interpretácia. Existujú politické interpretácie, ktoré sú trochu zvláštne a nebudem ich bližšie rozvádzať. Ale hlavná je už spomenutá interpretácia, že skrz výzvy a vťahnutie do skúšok ľudská bytosť môže prejsť transformáciou, prejsť „chymickou svadbou“ a spojením s inými sférami.

Spomenutú prácu napísal mladý 18-19 ročný študent Johannes Valentinus Andreae a to bola obrovská, migrénu spôsobujúca práca pre bádateľov po dlhý čas: ako to napísal, či to naozaj mohol napísať, atď. Rudolf Steiner napísal, že Andreae bol inšpirovaný z duchovného sveta skrz rosinkrucianstvo, nenapísal explicitne, že to bola inšpirácia samotným Christianom Rosenkreutzom. K tomuto sa ešte vrátíme, ale chcela by som ísť ďalej a povedať vám niečo o ďalších prejavoch individuality Christiana Rosenkreutza.

Jedným z nich je gróf Saint-Germain. To, čo o ňom vieme je dokument, že zomrel 27. 2. 1784 v severonemeckom grófstve, v meste Eckenföörn. V tomto meste žil v posledných rokoch svojho života a bol podporovaný princom Karolom z Hessenu. Sarkofág grófa Saint-Germain je v kostole sv. Nikolaja v menovanom meste. Priznávam, že keď som tam bola, nevedela som sarkofág nájsť. Ale v čase Rudolfa Steinera bol sarkofág určite tam. Nevie, čo sa stalo odvtedy dodnes. Jedna dáma sa spýtala Rudolfa Steinera, či je pravda, že sarkofág grófa Saint-Germain je v kostole sv. Nikolaja v meste Eckenföörn. Rudolf Steiner odpovedal, že sarkofág je tam, ale keď ho otvoríte, nenájdete tam telo. K inkarnácii grófa Saint-Germain sa viaže mnoho legiend a príbehov, ktoré obklopujú túto mysterióznu individualitu. Chcela by som poukázať len na jednu stránku, ktorá sa viaže k jeho úlohe, ktorú zjavne hral v období pred Veľkou francúzskou revolúciou. Nemáme dost' času, aby sme sa zaoberali biografiou grófa Saint-Germain. Je to veľmi zaujímavá biografická spomeniem len jednu vec, že pochádzal zo vznešenej rodiny Rákoczi. Bolo pre neho nebezpečné zostať v Uhorsku, preto ako sedemročného ho tajne previezli do

Talianska, kde bol vychovávaný priateľom jeho otca. Bol veľmi flexibilný a vzdelaný, vedel sa pohybovať na panovníckych dvoroch, hovoril všetkými jazykmi, ktoré sa vtedy v Európe používali. V čase, keď situácia vo Francúzsku sa stávala koncom 18. storočia čím ďalej tým viac kritickou, mal blízky vzťah s kráľom Ľudovítom XV. Gróf Saint-Germain bol veľkým alchymistom, dokázal v alchýmii robiť mnohé veľké veci. Ľudovít XV. dal dokonca pre neho vybudovať alchymistické laboratórium na kráľovskom dvore. Čo gróf Saint-Germain mohol vykonať ako osoba, ktorá sa mohla pohybovať na panovníckych dvoroch po celej Európe bolo, že mohol zabrániť vzniku francúzskej revolúcie. Rudolf Steiner spomínal, že gróf Saint-Germain reprezentoval isté stanovisko, že ľudská bytosť musí prejsť pokojným spôsobom od svetskej kultúry k pravej kresťanskej kultúre. Vieme, že sa to nestalo, nebolo to možné.

V tomto smere existuje osobitný vzťah grófa Saint-Germain s vodcom Spojených štátov amerických, ktoré boli v tom čase kolóniou, s veľmi významnou osobnosťou Benjamínom Franklinom. Väčšina ľudí o ňom vie, že bol vynálezcom hromozvodu. To malo len veľmi malú dôležitosť v jeho živote. V podstate Benjamín Franklin - v tom istom čase ako gróf Saint-Germain - videl, čo sa deje medzi ľuďmi vo Francúzsku a že sa to rozšíri do ostatnej Európy. Ako štátnik cestoval po Francúzsku, kde ho milovali, odtiaľ do Anglicka, do Nemecka, atď. a všade sa snažil privodiť iný efekt, ukázať inú cestu a inú etiku. To síce nebolo úspešné, ale on si myslel, že všetko je v poriadku, že je všetko zariadené a vrátil sa do Ameriky približne v tom roku, keď gróf Saint-Germain umrel v Nemecku. A potom sa stalo to fiasko, že dve silné úsilie, pracujúce jedným smerom: na jednej strane od Nového sveta, na druhej strane od grófa Saint-Germain, vyšli nazmar.

Existovalo ešte iné pôsobenie grófa Saint-Germain okrem jeho alchýmie, okrem jeho politického pôsobenia a to bola cesta cez hudbu. Gróf Saint-Germain bol skladateľom a tiež huslistom. S tým ako sa stal huslistom sa viaže krátka historika, ktorú vám teraz poviem. Keď bol asi desaťročným malým chlapcom a bol v Taliansku, túlal sa na ulici, čo nemal dovolené a tam uvidel malého žobráčika, bol to asi Cigánik, ktorý hral na husliach. Malý gróf Saint-Germain bol uchvátený jeho hrou až do tranzu a kúpil od neho tie husle za veľké peniaze, hoci išlo o starý bezcenný inštrument. Takto sa potom stal huslistom a vo väčšine hudby, ktorú napísal, patrí hlavná línia husliam. Táto hudba je veľmi, veľmi zvláštna a má špecifické kvality. V meste Eckenförne dosiaľ existuje hudobný súbor menom Felix, ktorý má od Britského múzea dovolenie hrať túto hudbu. Tento súbor hral tri koncerty v Goetheane.

Takže, poznali sme, že život grófa Saint-Germain je veľmi špeciálnou inkarnáciou Christiana Rosenkretza a že je celkom nejasné, kedy skutočne umrel. To je zahalené do mystéria. Chcem ešte spomenúť jednu vec, týkajúcu sa efektívnosti Christiana Rosenkretza v ranných storočiach a potom sa vrátíme k nášmu modernému času.

Potom, ako bola vytlačená „Chymická svadba Christiana Rosenkretza“, dva roky potom, roku 1618 začala 30-ročná vojna. Preto impulzy pre individuálnu transformáciu sa nemohli plnšie uchytiť a uskutočniť. Dnes nám moderný

výskum hovorí, že počas 30-ročnej vojny, v rokoch 1618-1648, 70% obyvateľstva žijúcich v strednej Európy bolo eliminovaných, zabitých, dediny vypálené, nastala kompletná deštrukcia. Jedna individualita predsa prebrala spomínaný impulz. Bol to nemecký obuvník Jakob Böhme, bol pochopiteľne viac než obuvník. To by bola osobitná kapitola, o ktorej by sme mohli hovoriť, obmedzíme sa iba na jednu skutočnosť. Jakob Böhme bol podľa svojich prác rýchlo rozpoznávaný a prijatý v Anglicku. Takže impulz Christiana Rosenkreutza, ktorý priniesol Jakob Böhme vo svojich prácach, bol prenesený do Anglicka v mnohých prekladoch. Môžeme povedať, že niektorí ľudia z Anglicka, ktorí prijali tento impulz, ho potom preniesli do Ameriky.

Teraz sa pokúsime pozrieť na situáciu medzi 17. a 19. storočím. Rudolf Steiner uvádza, že počas týchto storočí bola v duchovnom svete veľkolepá škola, škola Michaela. Mnoho ľudských duší, ktoré boli po dlhý čas spojené s Michaelom, bolo v tejto nadzmyslovej škole. To, čo sa v tejto škole učili počas niekoľkých storočí bolo všetko, čo sa týkalo veľkých mystérijných prúdov sveta. To, čo sa učili, som spomínala v svojej včerajšej prednáške o kresťanských mystériách. Boli to staré, polostaré a polonové mystériá, ktoré sa pripravovali vstúpiť do nových kresťanských mystérií. V tom istom čase, ako prebiehala nadzmyslová škola, na Zemi pôsobili ľudia, ktorí boli spojení s Christianom Rosenkreutzom. Túto pozemskú prácu robili veľmi dobre, veľmi vedome a zodpovedne. Ale táto pozemská práca nevstúpila do ich duševných kvalít, ktoré zostali slobodné a otvorené. A skrze tieto otvorené duševné kvality rosikruciánskych ľudí – Rudolf Steiner ich nazýva bratstvom poznania – Michael mohol čítať, vidieť, čo sa deje na Zemi. Michael ako duchovná bytosť, ktorou je, nemôže vstúpiť do pozemského zoskupenia nižšie, ako je éterická, životná sféra. Na konci Michaelskej školy tam bol veľký kult, veľký rituál, v ktorom ľudské bytosti v duchovnom svete boli pripravované na nasledujúcu inkarnáciu. Tejto školy sa zúčastňovali tiež bytosti vyšších hierarchií. Tak boli tieto duše pripravené prísť na Zem. A oni začali zostupovať práve pred začiatkom Michaelskej epochy, ktorá začala roku 1879. Niektoré duše boli vtedy už na Zemi, niektoré zostupovali, a tieto duše, nazývané Michaelovi ľudia, aj dnes ešte zostupujú. Čo Rudolf Steiner bol schopný ukázať, bolo ukázať jasným spôsobom vzťah medzi Michaelom a Christianom Rosenkreutzom. Dnes žijeme v dobe Michaela, ako sme už o tom hovorili a Christian Rosenkreutz je vodcom humanity počas celej 5. poatlantskej epochy, t. j. od roku 1413 po rok 3573. Christian Rosenkreutz vždy silnejšie pôsobí počas Michaelskej doby, takže je istá blízkosť medzi Michaelom a Christianom Rosenkreutzom. Rudolf Steiner uviedol vo svojich prácach situáciu, keď pôsobenie Michaela a Christiana Rosenkreutza sa spája a to by som chcela povedať na záver týchto rozhovorov.

V prvom rade Rudolf Steiner uviedol, že jeho ezoterická práca je pod emblémom Christiana Rosenkreutza a Majstra Ježiša. Ale Rudolf Steiner tiež objasnil, že ľudská bytosť, ktorá bola v Michaelskej škole, v mnohých prípadoch nájde svoju cestu k duchovnej vede, ktorú poznáme ako antroposofiu. A on nazýval tú cestu práce na Zem, ale v spojení s nebeskou Michaelskou školou, špeciálnym menom. Nazval to Slobodná vysoká škola pre duchovnú vedu na Zemi, Freie Hochschule für Geisteswissenschaft. V tejto vysokej škole pre duchovnú vedu sa učí, ako priviesť ľudské bytosti

k opätovnému reálnemu spojeniu s vyššími hierarchiami (samozrejme, že nimi všetkými prechádza bytosť Krista). Príprava k tomu bola prípravou rosikruciánskeho prúdu. A preto to, čo bolo predtým rosikruciánskym prúdom, sa teraz spojilo s Michaelskou školou na Zemi. Toto je veľmi dôležitý faktor a snád' až teraz, dlho po roku 1413, si začíname uvedomovať, aké dôležité je toto spojenie. Toto nie je zried'ovanie rosikruciánskeho prúdu, ale je to stretnutie dvoch nezávislých prúdov, tak ako sa stretáva ľavá a pravá ruka, prepletajú sa svojimi prstami, ale pritom zostávajú stále nezávislé. Takže akýmkoľvek spôsobom sa snažíme pracovať s antroposofiou a kdekoľvek to je, vždy pracujeme na zosilnení impulzu Christiana Rosenkretza, ktorý je spojený so Zemou a súčasne na zosilnení Michaelovho impulzu, ktorý je z duchovného sveta a je univerzálny, pre všetkých. Je dôležité si uvedomiť, že nemáme žiaden čas na mrhanie. Na druhej strane sme viac než na začiatku a chceme v tomto pokračovať.

Ďakujem vám veľmi pekne za pozornosť k tomu, čo bolo možno trochu komplikované.

Teraz máme príležitosť na niekoľko otázok alebo komentárov, čo už bude menej formálne.

Otázka (K. Kundráčová): Dlhý čas sa snažíme pochopiť, kto bol Zarathuštra? Či to bol Noe – Manu, či on bol predchádzajúca inkarnácia Zarathuštru, alebo Zarathuštru len inšpiroval?

Odpoveď: Situácia medzi Manu a Zarathuštrom je veľmi zaujímavá. Manu bol veľký vodca, veľká bytosť, ktorý viedol ľudstvo po potope, v čase Atlantídy a po jej zániku. Medzi bytosťami, ktoré potom išli s Manuom zo západu na východ, hovorí sa, že do oblasti púšte Gobi, medzi tými sprievodnými bytosťami bolo 7 vysoko vyspelých individualít. Rudolf Steiner spomína, že týchto 7 individualít malo schopnosť vidieť veľké tajomstvá kozmu a tieto vlastnosti potom prešli na individuality, ktoré sa nazývajú siedmi svätí Rišiovia. Ale existovala tam aj iná veľká individualita, ktorá bola schopná vidieť viac ako oných 7 vysoko vyspelých individualít. Rudolf Steiner ju nazýva preferovanou, milovanou bytosťou Manua. Táto individualita mohla vidieť a zažívať nielen planetárnu konfiguráciu, ale taktiež Slnko. Navyše mohla zažívať veľkú bytosť na Slnku. A touto milovanou bytosťou Manua bola individualita Zarathuštru.

Potom Rudolf Steiner taktiež popisuje 9 rozličných inkarnácií Zarathuštrovej entelechie. V 7 inkarnáciách, v každej z nich, Zarathuštra zažíva aspekty jedného zo svätých Rišiov, ktorí boli inšpirovaní 7 vysokovyvinutými bytosťami, ktoré nazývame anjelské. Takže v každej z tých 7 inkarnácií prebral Zarathuštra enormné množstvo múdrosti. V ôsmej inkarnácii sa bytosť Zarathuštru narodila ako slepá a hluchá a nemá. Počas tejto inkarnácie celá múdrosť, ktorú absorboval od 7 svätých Rišiov, vzrástla v jeho duši, ale bolo v nej vzbudené ešte niečo iné. A to, čo sa zrodilo v jeho duši, bolo uvedomenie, že bytosť zo Slnka príde k ľudstvu na Zem. V 9. inkarnácii nachádzame bytosť Zarathuštru identifikovanú v praperzskej kultúre. A vtedy

prináša učenie o Ahura Mazdaovi a Ahrimanovi, o bohu Slnka a bohu tmy. Dôležitosť tejto 9. inkarnácie je, že pôsobila proti tendencii praindickej kultúry, proti tendencii svätých Rišiov. Počas praindickej epochy ľudia nechceli žiť na Zemi. Cítili, že Zem je temnota a nebeský svet je svetlo a snažili sa zo Zeme uniknúť. Ale v epoche praperskej kultúry ľudia získali vďaka Zarathuštrovi iné vnímanie Zeme, iný pohľad na ňu. Zarathuštrovo posolstvo bolo: „Miluj Zem, pracuj na Zemi, pripravuj ju na príchod Syna Boha“.

Takže dlhá odpoveď na krátku otázku je, že Zarathuštra nie je tá istá bytosť ako Manu, ale je dôležité a zaujímavé sledovať vývoj tejto individuality. Možno, že necháme priestor na iné otázky.

Otázka (K. Kundráčová): Rudolf Steiner uvádza všetky inkarnácie dozadu, Mání má tiež všetky inkarnácie dozadu. Ale kto bol Zarathuštra predtým ako človek? To, čo sme počuli, poznáme od Rudolfa Steinera, ale nikde nie je napísané, kto bol Zarathuštra v predchádzajúcom živote?

Odpoveď: Predtým bol Zarathuštra entita, bol bytosť, a my vieme len, že Rudolf Steiner ho identifikoval ako separátnu bytosť, že to bola veľmi veľká bytosť. Ale momentálne v tom nechcem ďalej pokračovať, lebo by nám to zabralo ďalších 20 minút, nezdá sa mi to férové, lebo si myslím, že tu môžu byť iné otázky.

Otázka (K. Kundráčová): Rudolf Steiner neopisuje reinkarnáciu Zarathuštru.

Odpoveď: Rudolf Steiner ho popisuje do takej miery, ako som uviedla. Dôležitá práca, v ktorej sa Rudolf Steiner zaoberá veľmi, veľmi jasne touto otázkou, je v jeho prednáškach o Matúšovom evanjeliu. Tam sa zaoberá veľkým Zarathuštrom, praperskou epochou, tým ako Zarathuštra odovzdáva svoje astrálne telo Hermesovi, svoje éterické telo Mojžišovi počas 3. kultúrnej epochy, tiež očakávaním, že sa veľký Zarathuštra narodí na Zemi, atď. Takže tieto veci niektorí z vás pravdepodobne čítali v spomínaných prednáškach o Matúšovom evanjeliu. V súvislosti s tým Rudolf Steiner spomína historiku, z ktorej budete mať možno úžitok a potešenie.

Predstavme si, že máme stopy, ktoré spravil nejaký voz. Možno položiť otázku: Prečo voz zanechal stopy? A odpoveď je, lebo má kolesá, ktoré sa zaborili do zeme. Ďalej sa podľa Rudolfa Steinera možno pýtať: Prečo kolesá zanechávajú stopy, keď sa voz pohybuje? Potom sa môžu popísať zákony pohybu a Rudolf Steiner hovorí ako žart, že stále sa možno pýtať: prečo, prečo, prečo, prečo? a to je únosné až po istú hranicu.

Chcela by som priniesť inú stránku k položenej otázke. Napríklad vieme, že v budúcnosti isté bytosti budú významnejšie, než sú dnes. V tomto ohľade som už spomenula bytosť menom Scythianos. V predkresťanskej dobe bola táto osobnosť veľmi dôležitá a príde čas, keď bude táto osobnosť opäť veľmi

dôležitá: v 6. kultúrnej epoche bude vedúcou osobnosťou. Rudolf Steiner nehovorí, kým bol Scythianos predtým. Rudolf Steiner nám povedal veľa vecí, ktoré považoval za dôležité, ale mnohé nepovedal vôbec. Možno sa ho na ne nikto nespýtal, možno len cítil, že to nebolo dôležité a potrebné. Nevieme... Ale prejdime k ďalšej otázke, dajme príležitosť inému človeku.

Otázka (K. Kundráčová): Chcela som len vedieť, či Rudolf Steiner opísal predchádzajúce inkarnácie Zarathuštru, alebo nie. Lebo my nemáme o tom literatúru.

Odpoveď : Neopísal (všeobecný smiech). Nenašla som o tom žiadny opis, neviem prečo. Možno som za tým nedostatočne pátrala, ale ak niekto o tom nájde zmienku, prosím, pošlite mi správu do Goetheana.

Otázka (P. Marman): V jednej prednáške Rudolf Steiner spomína, že v 18. storočí bola spáchaná na rosikruciánskom prúde zrada, o ktorej nebolo dovolené hovoriť. V dôsledku toho sa rosikruciánsky prúd musel v 19. storočí stiahnuť z verejného života. Chcel by som sa spýtať, či sa medzičasom nenašli o tom nejaké podrobnosti?

Odpoveď: Myslím, že to, o čom Rudolf Steiner referoval bolo, že mystériá rosikrucianizmu musia zostať neotvorené, utajené po jedno storočie, lebo by sa mohli stať dve veci. Jedna stránka je, aby človek, ktorý o týchto mystériách rozpráva sa príliš nevyzdvihol, aby sa nestal guruom. A druhá stránka je, aby sa hlboké mystériá nedostali do nesprávnych rúk a nemohli byť zneužitú.

Podľa mojich znalostí je jedna situácia, keď Rudolf Steiner nehovoril o zrade rosikruciánskeho prúdu v 19. storočí, lebo to bola veľmi dôležitá skutočnosť, ktorá sa objavila. Je to vec, ktorú sme dosiaľ nemohli spomenúť a tou bola rola Heleny Petrovny Blavatskej. Poznáte ju a jej históriu, o tom teraz nebudem hovoriť. Chcela by som len uviesť, že Rudolf Steiner vysoko oceňoval dary a schopnosti Heleny Blavatskej, na druhej strane ale videl aj jej nedostatky a chyby. Rudolf Steiner spomínal Blavatskú mnoho, mnoho krát, prinajmenšom toľko krát, ako spomínal Goetheho. Roku 1875 bola v New Yorku založená Teosofická spoločnosť. Jej prezidentom bol Američan, plukovník Henry Steel Olcott a pri založení bolo 7 ľudí. Bolo to veľké osudové stretnutie, keď Olcott stretol Helenu Blavatskú. Teosofická spoločnosť bola založená preto, aby múdrosť a vhlád, ktoré mala Helena Blavatská, našli svoju cestu do kultúry. Rudolf Steiner uvádza, že Blavatská vykonala 3 prospešné skutky pre ľudstvo na konci 19. storočia. Predovšetkým povedala, že existuje duchovný svet. Ďalej povedala, že v duchovnom svete existujú duchovné bytosti. A napokon povedala, že ľudská bytosť je duchovnou bytosťou a má prístup do duchovného sveta. Potom, ako bola Teosofická spoločnosť založená, začala Blavatská písať knihu *Odhalená Isis* a dokončila ju roku 1878. Rudolf Steiner neskôr v konverzácii s Edouardom Schüré, ktorá bola zapísaná, spomenul, že Helena Blavatská bola počas písania spomínanej knihy pod priamou

inšpiráciou Christiana Rosenkreutza. Túto konverzáciu možno nájsť v knihe GA: *Výmena listov*. Ktokoľvek by si prial presnejšiu citáciu, pošlite mi e-mail a ja vám pošlem presné miesto, kde to nájdete. V knihe *Odhalená Isis* možno nájsť veľmi silné odkazy na podstatu, prirodzenosť Krista. Kniha bola vypredaná v priebehu 10 dní. Museli ju vydať znovu a to ukazuje, akí dychtiví boli ľudia, aby získali nejaký druh preniknutia do podstaty vecí. Roku 1879 Helenu Blavatskú s Henry Steel Olcottom a ďalšími priateľmi presvedčili, aby odišla do Indie. Tam sa dostala pod vplyv veľmi temných síl skrz ľudí, ktorí boli proti prijatiu impulzu Christiana Rosenkreutza. Rozpoznali jej úžasné okultné schopnosti a jasnozrivosť. A vložili ju do toho, čo sa volá okultné väzenie. Dôsledky toho popisuje Rudolf Steiner tak, že videnie Blavatskej sa ohraničilo len na mesačnú sféru, inými slovami na sféru, v ktorej žijeme počas kamaloky. Neskôr po roku 1879, niektorým okultistom zo skupiny, ktorú nazývame Biela lóža, sa v pomerne krátkom čase podarilo Blavatskú z okultného väzenia vyslobodiť. Nevieme ako sa to stalo a Rudolf Steiner to tiež bližšie nepopisuje, ani ja neviem ako. Ale dôsledkom potom bolo, že Blavatská už naďalej nebola pod vplyvom rosikruciánskeho impulzu, už to nebolo viac možné. Keď potom napísala ďalšiu veľkolepú knihu *Tajná náuka*, rozoznávala všetky náboženstvá s výnimkou kresťanstva a judaizmu. Tvrdila, že judaizmus je pod úplným vplyvom Satana a kresťanstvo je len niečo ako zbožné pranie luciferského typu.

Teda, či toto môžeme pokladať za zradu nemožno povedať, lebo podľa Rudolfa Steinera toto nevychádzalo z vôle Heleny Blavatskej, bolo to vykonané len prostredníctvom nej.

Bola to dlhá odpoveď, lebo zodpovedať na takéto otázky nikdy nie je jednoduché. Snáď by sme to mali nechať, lebo ak by ďalšia otázka vyžiadala toľko času, ako dve predchádzajúce, museli by sme tu byť o hodinu navyše.

Ďakujem za vašu pozornosť.

Z audiozáznamu, s prihliadnutím k pretlmočeniu P. Neurathom prepísal: V. Oravský, november 2008